పరదేశీ కథలు

- లలిత చిట్టే

-62-

ఎడారి సమిధలు

చెన్నై ఎయిర్‌పోర్టు. కువైట్ వెళ్ళే ఒమన్ ఎయిర్‌వేస్‌కోసం ప్రయాణికులు పెద్ద క్యూ కట్టి ఉన్నారు. రెండు బ్యాగులనూ ట్రాలీలో వేసుకుని తోసుకుంటూ క్యూలోకి వెళ్ళి నిలబడ్డాను. ఒక బ్యాగును చేతిలో మోసుకుంటూ హడావిడిగా వచ్చి నా వెనుకే వరుసలో నిలబడింది ఒకమ్మాయి. హాండుబాగులోని కర్చీఫ్ తీసుని కన్నీళ్ళను తుడుచుకుంటోంది. ఐదు నిముషాలయినా దుఃఖం ఆగడంలేదు. కన్నీళ్ళను చూస్తే మన కళ్ళు అటువైపే తిరుగుతాయికదా? ఇక మనసును, మాటను ఆపుకోలేక భుజం మీద చెయ్యేసి "ఎందుకు ఏడుస్తున్నావు? మొదటిసారిగా కువైట్‌కి వెళుతున్నావా?" అని అడిగాను అనునయిస్తూ.

"ఇది రెండోసారండి. మూడేళ్ళు వుండి వచ్చి మళ్ళీ వెళుతున్నాను."

"ఓహో. ఇంటిమీద దిగులా? తిరిగి వెళ్ళడం ఎవరికైనా బాధే స్వేచ్ఛా ప్రపంచంలోనుండి జైల్లోకి బలవంతంగా వెళ్ళినట్లుంది కదా" అన్నాను.

"కాదండీ అదేంకాదు. ఇక్కడకంటే అక్కడే వుండటమే మేలనిపిస్తోంది. కష్టపడి పనిచేసుకున్నామా.. కడుపుకింత తిని కంటినిండా నిద్రపోయామా? అంతే. కానీ ఇక్కడ ఇండియాలో అలా కాదు. అయినవాళ్ళే అనుబంధాలు మరిచి ఆస్తులకోసం అన్యాయం చేస్తున్నారు. వీళ్ళకంటే ఆ అరబ్బువాళ్ళే నయం కదా?" అంటూ ఉబికి వచ్చే కన్నీటిని మళ్ళీ రుమాలుతో తుడుచుకుంది.

ఆ అమ్మాయి మాటలకి మనసు కలుక్కుమంది. నిజమేకదా అనిపించి భారంగా ఒక నిట్టూర్పు బయటికి వచ్చింది.

"ఏడవకు. ఏడుపు సమస్యలకు పరిష్కారం కాదు" అన్నాను.

"కావచ్చు కానీ. మనం కూడా మనుషులమేకదండీ. మృగాలం కాదుకదా. గుండెలో పేరుకుపోయిన బాధ వద్దనుకున్నా కన్నీళ్ళ రూపంలో బయటికి వచ్చేస్తోంది. ఏం చేయను" అంది బేలగా.

చక్కగా ఎంతో తెలివిగా మాట్లాడుతున్న ఆ అమ్మాయిని ఒకసారి పరికించి చూసాను. చామనఛాయ రంగులో వున్నా చాలా కళగా వుంది. తన ముఖం కన్నీళ్ళతో తడిసిన కళ్ళు మెరుస్తున్నాయి. చక్కగా తీర్చిదిద్దినట్లున్న తన మొహాన్నే చూస్తూ ఈ అమ్మాయితో మాట్లాడి తెలుసుకోవాల్సింది చాలా వుంది అనుకున్నాను మనసులో.

"సరే.. ముందుకు వెళదాం పద. మనవంతు వచ్చేసింది. లగేజ్ వేసేసి చెకిన్ అయ్యాక తీరికగా మాట్లాడుకుందాం" అన్నాను ట్రాలీని ముందుకు తోస్తూ.

మేము ఇద్దరం స్నేహితురాళ్ళం అనుకుందో ఏమో కౌంటరులోని అమ్మాయి ఇద్దరికీ కలిపి చెకిన్ చేసేసి పక్క పక్క సీట్లే ఇచ్చింది. పోనీలే ఇదీ ఒకందుకు మంచిదే ప్రయాణంలో తోడు దొరికింది. తన కథ తెలుసుకునే అవకాశం కుదిరింది అని

సంతోషించాను నేను. ఇద్దరం వెళ్ళి ఒమన్ ఎయిర్ ఫ్లయిట్ వచ్చే గేటు దగ్గరవున్న వెయిటింగ్ హాల్లో కూర్చున్నాం. నాతోడు దొరికి నాతో మాట్లాడుతుండటంతో ఏడుపు కాస్త ఆపింది ఆ అమ్మాయి. ఇద్దరం చేతుల్లో వున్న చేతి సంచులను పట్టుకుని ఖాళీగావున్న కుర్చీలు చూసుకుని కూర్చున్నాం.

"మీరు కువైట్‌లో ఏ మంతకాలో (ప్రదేశంలో) వుంటారు? ఏం పని చేస్తున్నారు? ఎన్నేళ్ళయింది కువైట్‌కి వచ్చి? మంచి పనేనా?" ఇప్పుడు కొంచెం తెరిపిన పడి తన బాధను మరిచిపోయిందేమో, నామీద ప్రశ్నల వర్షం కురిపించింది.

అన్ని ప్రశ్నలు ఒక్కసారిగా అడిగేసరికి నవ్వు వచ్చింది నాకు. మామూలుగా ఎడారిదేశాల్లో పనిచేసేవాళ్ళు అందునా తెలుగువాళ్ళు కలుసుకున్నప్పుడు ఇలాంటి ప్రశ్న జవాబుల పర్వమే నడుస్తుంది వారి మాటల్లో. మనుషుల కలయికలో కష్టసుఖాల కలబోతలు ఉండటం సాధారణమైన విషయమే కానీ గల్ఫ్ దేశాల్లో పనిచేసేవారిలో మాత్రం కష్టాల కథలకు కొదవ ఉండదు. ఆ మధ్య ఒకాయన అమెరికా నుండి ఇండియా వెళుతూ కువైట్‌లో బిజినెస్ పనులమీద మా హోటల్లో విడిది చేసాడు. ఆయన చెకిన్ అయి బిజినెస్ (విజిటింగ్) కార్డు ఇచ్చాక అందరికీ అర్థమయింది ఆయన ఎంత గొప్పవారో, ఎంత పెద్దమనిషో. అంటే వివిఐపి గెస్ట్ అన్నమాట. అందులో ఆయన మన తెలుగువారు విజయవాడ ప్రాంతానికి చెందినవారు కావడంతో విషయం నాదాకా వచ్చింది.

"ఇదిగో లలితా చూసావా? 603లో చెకిన్ అయిన మిస్టర్ వెంకటేశ్వరావు ఎంత గ్రేటో తెలుసా?" కళ్ళు తిప్పుతూ ప్రశ్నించింది షెర్లీ.

"వెంకటేశ్వరావా? అచ్చమైన తెలుగు పేరు. ఏ ఊరో? " అనుకుంటూ "గ్రేటా? ఏంటంట?" ప్రశ్నించాను.

"ఆయన మీ ఇండియావారే కానీ అమెరికాలో సెటిల్ అయి మన మారియట్ హోటల్ లాంటివి నాలుగు కట్టారట. వాటికి ఆయన ఓనరు. ప్రపంచంలోని మన హోటల్ గ్రూపులో మెంబరు కూడా. అబ్బ అమెరికాలో నాలుగు మారియట్ హోటళ్ళకి ఓనరంటే ఎంత అదృష్టం కదా? ఇప్పుడు ఇండియాలో కూడా రెండు హోటళ్ళు ఉన్నాయంట. ఇంకోటి నిర్మాణంలో ఉందంట. ఆ పనిమీదే ఇండియా వెళుతూ ఇక్కడేదో పనిమీద ఆగారంట. అంత గొప్పవాడిని అనే గర్వం మచ్చుకైనా కనపడదు. అందరితో చాలా ఫ్రెండ్లీగా మాట్లాడుతున్నారు. ఇంకాసేపటిలో విఐపి లాంజ్‌కి వస్తారు. అప్పుడు నిన్నుకూడా కలుస్తారులే. బాగా మాట్లాడి నీకు కూడా అమెరికాలోని మారియట్ హోటల్లో జాబ్ అడుగు. సెటిల్ అయి హ్యాపీగా అమెరికా వెళ్ళిపోదువుగాని" చెప్పింది షెర్లీ.

"అలాగా. అలాగే తప్పకుండా" అన్నాను నేను బదులుగా. అన్నట్లుగానే సాయంత్రం స్నాక్స్ టైమ్‌కి వచ్చారు ఒకాయన. సాదాసీదాగా వున్న ఆయన్ని చూసి నిజంగా ఈయన ఆరు హోటళ్ళకి ఓనరా అని ఆశ్చర్యపోయాను.

ఆయన ఫ్రెండ్లీగానే మాట్లాడారు. "ఎన్నేళ్ళయిందమ్మా మీరు ఇక్కడికి వచ్చి ఏ ఊరు మీది?" అని అడిగారు.

"ఇరవై ఏళ్ళయిందండీ" అన్నాను. "మాది తిరుపతి" అన్నాను.

"నేను కూడా ఇరవై ఏళ్ళ క్రితమే అమెరికా వెళ్ళాను. ఆ రోజు నేను అనుకోలేదు. ఈ హోటల్ బిజినెస్‌లోకి వస్తానని ఇన్ని హోటళ్ళు కట్టి దాదాపు పదివేల మందికి ఉపాధి కలిగిస్తానని. అంతా ఆ వెంకటేశ్వరుని దయ, ఆశీర్వాదం. ఇక్కడ గల్ఫ్‌కొచ్చి ఇరవైఏళ్ళయినా అరవై ఏళ్ళయినా జీవితం అంతే. అదే అమెరికా కొస్తే జీవితం మారిపోతుంది. సిటిజన్ షిప్ దొరుకుతుంది. అదే గల్ఫ్ కంట్రీకి అమెరికాకు తేడా. మీరు ఇరవై ఏళ్ళు ఇక్కడ వుండి టైం వేస్ట్ కదా" అన్నారు.

నిజమేనేమో అనుకున్నాను

"దేవుడు నన్ను ఇంతగా ఆశీర్వదించాడు కదా! అందుకే ఎప్పుడు ఇండియా వెళ్ళినా మొదట తిరుపతి వెళ్ళి గుండుగీయించుకుని వెంకన్న దర్శనం చేసుకోందే ఏ పనీ మొదలుపెట్టను" అన్నారు నవ్వుతూ.

"ఒక్కోసారి భక్తి కూడా మంచిదే మనసుకు ఆహ్లాదాన్ని బ్రతుకుకు నిశ్చింతను కలిగిస్తుంది" అన్నాను నేను.

"మిమ్మల్ని ఎక్కడో చూసినట్లుంది" అన్నాడు తలగోక్కుంటూ

"కౌముది వెబ్ మాసపత్రికలో 'పరదేశి కథలు' అని రాస్తున్నాను. అమెరికాలో వున్న కిరణ్‌ప్రభగారు, కాంతికిరణ్‌గార్లు ఆ పత్రికను నిర్వహిస్తున్నారు. బహుశా ఆ పత్రికలో చూసారేమో" అన్నాను.

"అబ్బే సాహిత్యంతో నాకస్సలు సంబంధమే లేదు. పత్రికలు చదివే తీరి కా ఓపికా కూడానా నాకు" అన్నాడు.

"మనిషికి సాహిత్యంతో సంబంధం, కాసింత కళాపోషణ లేకపోతే ఆరు హోటళ్ళు కట్టి అంత డబ్బు సంపాదించి లాభం ఏమిటి?" పైకి అనకుండా మనసులో అనుకున్నాను.

నాకొక కార్డు ఇచ్చి "మీకు ఏ అవసరం అయినా కాంటాక్ట్ చెయ్యండి" అని చెప్పి వెళ్ళిపోయారు.

ఎందుకో ఈరోజు ఈ అమ్మాయి అడిగిన ప్రశ్నలకు ఆ వెంకటేశ్వరావే గుర్తొచ్చారు నాకు. కువైట్‌కి వచ్చి ఇరవై ఏళ్ళు దాటిపోయాయి. అడిగిన వాళ్ళందరికీ ఇరవై యేళ్ళయింది కువైట్‌కి వచ్చి అని చెప్పాలంటే ఎందుకో మనసు బాధపడుతోంది.

"ఏంటండీ నా ప్రశ్నలకు జవాబు చెప్పకుండా ఏదో ఆలోచనల్లోకి వెళ్ళిపోయారు" చేయిపైన తట్టి మరీ అడిగింది ఆ అమ్మాయి.

"నా పేరు లలిత. నేను ఇరవై ఏళ్ళనుండీ కువైట్‌లో వుంటున్నాను పదిహేడు సంవత్సరాలనుండీ మారియట్ హోటల్లో పనిచేస్తున్నా. కువైట్ సిటీలోనే ఉద్యోగం. డౌన్‌టౌన్ సిటీలోని షరక్‌లో. సిటీకి దగ్గరే. పని అంటావా? పేరుగొప్ప ఊరు దిబ్బ అన్నట్లుగానే ఉంటాయి మా హోటల్ ఉద్యోగాలు. ఏదో రూము, తిండి, ట్రాన్స్‌పోర్ట్, ఫ్లయిట్ టిక్కెట్లు అన్నీ వాళ్ళే సమకూర్చుతారు కాబట్టి బాధా భయమూ లేకుండా జీవితం అలా సాగిపోతోంది" చెప్పాను నేను నీరసంగా నవ్వుతూ.

"ఓహో. ఫైవ్ స్టార్ హోటల్‌లో ఉద్యోగం కాబట్టి జీతాలు కూడా బానే ఉంటాయి కదా! అందులో ఇరవైయేళ్ళ సర్వీసు" అంది నవ్వుతూ.

"అంతకాదుకానీ. కొంతవరకు ఓకె. సంపాదనకు హద్దులుండవు కదా. సరే ఇప్పుడు నీ గురించి చెప్పు" అన్నాను.

గట్టిగా నిట్టూర్చి "నాదో పెద్ద కథండి. మీకు ఓపిక వుంటే వినండి చెపుతాను" అంటూ ఒక్క క్షణం ఆలోచించి మొదలుపెట్టింది.

"మాది అనంతపురం దగ్గర వున్న చిన్న పల్లెటూరు. మేం లంబాడీవాళ్ళం. చిన్నా చితకా పనులు చేసుకుంటూ దాదాపు యాభై కుటుంబాలవాళ్ళం జీవనం సాగిస్తున్నాం, మా నాయనకు ఇద్దరు భార్యలు. పెద్దామెకు నలుగురు పిల్లోళ్ళు, మా అమ్మకు ముగ్గురం. అందరం కలిసి పదిమందిమి. ఒకే ఇంట్లో కలిసి మెలిసి పెరిగాం. నాకంటే పెద్దవాళ్ళు ఇద్దరు అన్నలు ఉన్నారు. నా వెనుక నలుగురు చిన్నవాళ్ళు. ఒక తమ్ముడు ముగ్గురు చెల్లెళ్ళు.

మా యింట్లో నేనే ఏడో తరగతివరకు చదువుకున్నాను. నాకంటే చిన్నవాళ్ళు అంతో ఇంతో చదువుతూ వున్నారు. మా అమ్మానాన్నలతోపాటు అందరూ కూలి పనులకు వెళ్ళిపోతారు. వచ్చిన డబ్బు వచ్చినట్లు మా నాయన ఇద్దరు అమ్మలు, అన్నలు అందరూ సాయంత్రం సారాయి తాగేసి డబ్బంతా ఖర్చుపెట్టి అది సరిపోక అప్పులు కూడా చేస్తారు. తాగాక ఒకర్నొకరు తిట్టుకోవడం, కొట్టుకోవడం ప్రతిరోజూ జరిగేదే. మా నాన్న సారాయి తాగితే పశువులాగా ప్రవర్తించేవాడు. మా అమ్మను పెద్దమ్మను అనుభవించడానికి ఒక చాటు మరో చోటు అంటూ వుండేది కాదు. సారాయి త్రాగాక మా అమ్మల పరిస్థితి కూడా అలాగే వళ్ళు తెలియకుండా వుండేది. ఎందుకిలా అని అడిగితే రోజంతా శరీర కష్టం చేసి అలసిపోయిన శరీరాలను మత్తులో ముంచకపోతే మేం ఒక్కరోజుకే చచ్చిపోతాం అనేవాళ్ళు.

మా కుటుంబాలన్నీ దాదాపుగా అంతే. చిన్నప్పటినుండి వాళ్ళ కష్టం, వాళ్ళ తాగుడు, ఇంట్లో పేదరికం చూసిన నాకు చాలా బాధగా అనిపించేది. కానీ ఏం చేయాలో తెలిసేదికాదు. మా అన్నలకు పెళ్ళయి వదినలు వచ్చారు. వారి పరిస్థితీ అంతే. మార్పులేని జీవితాలు. కానీ వాళ్ళందరిలాగా నేను కావడానికి నా మనసు అంగీకరించలేదు.

ఏదో చెయ్యాలి. జీవితాల్లో మార్పు తేవాలి. అందరూ బాగా చదువుకోవాలి. జీవితాలకు ఒక అర్థం ఏర్పడాలి. ఎప్పుడూ ఇలా ఆలోచించేదాన్ని. ఆ సమయంలో మా ఊళ్ళోకి ఒక ఏజంటు వచ్చేవాడు. కువైటు వెళ్ళాలి అనుకున్న వాళ్ళకి పాస్‌పోర్టులు తయారుచేయించి వీసాలు తెప్పించి, మెడికల్ చేయించి ఫ్లయిట్ ఎక్కించేవాడు. అందుకోసం బాగానే డబ్బులు తీసుకునేవాడు.

పొలం పుట్రా, నగా నట్రా అమ్ముకుని పాస్‌పోర్టులు చేయించుకుని వీసాలు కొనుక్కుని చాలామంది కువైట్‌కి పోయేవాళ్ళు. అక్కడ రెండు మూడేళ్ళు వుండి అంతో ఇంతో సంపాదించుకుని డాబుగా, దర్పంగా ఫ్లయిట్ దిగి తిరిగి వచ్చేవాళ్ళు.

మా చెల్లెళ్ళను, తమ్ముళ్ళని కూడా బలవంతంగా బడికి పంపేదాన్ని. వాళ్ళని బడి మానిపించి కూలికి పంపమని తిడుతుంటే నేనే మా నాయన తిట్లన్నీ భరించేదాన్ని. ఎలాగైనా వాళ్ళను బాగా చదివించలని గట్టిగా నిర్ణయించుకున్నాను. అందుకే కువైట్‌కి పోయి బాగా డబ్బులు సంపాదించి వాళ్ళనైనా ప్రయోజకులుగా చేయాలని ఆశపడ్డాను.

వెంటనే ఏజంటు దగ్గరికి వెళ్ళి నాక్కూడా పాస్‌పోర్ట్ తాయారు చేయించి వీసా తెప్పించమని అడిగాను. అప్పటికి నా వయసు పదహారేళ్ళు. ఆ ఏజంటు ఎగాదిగా నన్ను చూసి 'వయసులో వున్నావు కదా దేనికైనా పనికొస్తావు. అలాగే తయారుచేయిస్తా.. ముందుగా పదివేలు కట్టు' అన్నాడు.

'పదివేల రుపాయలా? నా దగ్గర కనీసం వందరూపాయలు కూడా లేవు. మరి ఎలా? అంత డబ్బు ఎలా వస్తుంది? మా అమ్మకు విషయం చెప్పి డబ్బు ఎక్కడైనా తెచ్చి ఇమ్మని' బ్రతిమలాడాను.

'పదివేలంటే తమాషాగా వుందా నీకు? కువైట్‌కి వెళ్ళాలి అనే పిచ్చి ఆలోచనలు మాని కూలి పనులకు వెళ్ళు. అంతో ఇంతో కూలి వస్తాది. కడుపు నిండుతాది" అని తిట్టింది.

ఏం చెయ్యాలో అర్థంకాక మళ్ళీ ఏజంటు దగ్గరికే వెళ్ళాను. వాడు 'మరి నేను అన్నీ తయారుచేయించి నిన్ను కువైటుకు పంపిస్తా. మరి నాకేంటి లాభం?' అన్నాడు నన్ను చూపులతో తినేస్తూ.

'అక్కడికి వెళ్ళగానే నీ బాకీ తీరేంతవరకూ నా నెల జీతాలన్నీ నీకే పంపిస్తాను అన్నా' అని బ్రతిమలాడాను.

'నేను ఇలాగే చాలామంది ఆడోళ్ళకి సహాయం చేసాను. వాళ్ళు కూడా నీలాగే చెప్పి అక్కడికి వెళ్ళాక నెలజీతాలు నా బాకీ తీరేవరకూ పంపించారు. వాళ్ళు కువైటుకు చేరేంతవరకు వాళ్ళ మంచీ చెడ్డా అన్నీ నేనే చూసుకున్నాను. నువు కూడా నన్ను అన్నా అని పిలవకుండా బావ అని పిలిచి నీ మంచీ చెడ్డా నాకు అప్పగించావనుకో నిన్ను పువ్వులాగా కువైట్ చేర్చే బాధ్యత నాది. కాదంటే పువ్వుల్ని వాసన చూడకుండా వదల్లేను కదా' అన్నాడు కన్ను గీటుతూ. వాడి మాటలకి చేష్టలకి నాకు కంపరమెత్తింది. ఏ సమాధానం చెప్పకుండా అక్కడనుండీ వచ్చేసాను.

నాలుగు నెలలు గడిచిపోయాయి. ఈలోపల మా నాయన ఇద్దరు చెల్లెళ్ళను తమ్ముడిని బడి మానిపించి కూలిపనులకు పంపిస్తున్నాడు. ఏం చెయ్యాలో తోచని నిస్సహాయతతో నేనుకూడా వారితోపాటు కూలిపనులకు వెళ్ళసాగాను. నేను వదిలినా ఆ ఏజంటు నన్ను వదిలిపెట్టలేదు. ఊళ్ళో వాళ్ళనుంచీ నాకు రాయబారం పంపించసాగాడు. అన్ని పనులూ ఫ్రీగా చేసి పెడతానని నమ్మబలికాడు. నాకంటే చిన్నవాళ్ళు బడికి వెళ్ళకుండా కూలిపనులకు వెళ్ళడం నాకు బాధనిపించింది.

వెంటనే ఏజంటు దగ్గరికి వెళ్ళి కాగితాలపై సంతకాలు పెట్టాను. వాడి మనసులో ఏ దురాలోచనా లేకపోతే ఫ్రీగా ఎందుకు అన్ని పనులు చేస్తాడు అని నేను అప్పుడు ఆలోచించలేకపోయాను. నాకు వీసా వచ్చిన వెంటనే పిల్లలను మరలా బడికి పంపించమని ఇంట్లో

కావలసిన డబ్బు నేను పంపిస్తానని మా నాయనకు నచ్చచెప్పి బొంబాయి వెళ్ళే రైలు ఎక్కాను. అక్కడికి వెళ్ళాక నాకు అర్థమయింది ఏజంటు చేసిన మోసం. 'నిన్ను ఇక్కడే రెడ్‌లైట్ ఏరియాలో అమ్మెయ్యమంటావా లేక పదిరోజులు నేను చెప్పినట్లు విని నా కోరిక తీర్చి కువైట్ వెళ్ళే విమానం ఎక్కుతావో ఆలోచించుకో' అని బెదిరించాడు.

ఇక నాకు గత్యంతరంలేకపోయింది. వాడి మాటలు విని కువైట్‌కి వెళ్ళే విమానం ఎక్కాను.

నాలుగు నెలల జీతం ఆ ఏజంటు మొహానకొట్టి వాడి బాకీ తీర్చేసాను.

తరువాత నెలనెలా జీతాలన్నీ ఇంటికే పంపించసాగాను. ఇద్దరు తమ్ముళ్ళు, చెల్లి చదువు కోసం ఎంత కష్టమైనా చెయ్యాలనిపించింది. దాదాపు మూడేళ్ళు గడిచాక ఇంటికి సెలవులపై వచ్చాను. అప్పుడు తెలిసింది నిజం. మా నాయన చిన్నవాళ్ళని అసలు బడికి పంపలేదని, నేను పంపిన డబ్బులన్నీ తాగుడుకే ఖర్చుపెట్టాడని. ఆ సంగతి తెలిసిన నాకు కోపం ఆవేశం రెండూ వచ్చాయి.

వీళ్ళ బ్రతుకుల్ని మార్చడం నా తరం కాదనిపించింది. ఒకరోజు మా నాయనకు తెలియకుండా ముగ్గురు చిన్నవాళ్ళనీ తీసుకునిపోయి అనంతపురం టౌన్‌లోని బడిలో చేర్చి హాస్టల్‌లో ఉంచాను. అందుకు మానాయన నన్ను ఎన్ని దెబ్బలు కొట్టాడో లెక్కలేదు. ఇక్కడ కువైట్‌లో నేను సంపాదించిన డబ్బుతో మెళ్ళోకి గొలుసు, చేతులకి రెండు గాజులు నాకోసం కొనుక్కున్నాను. మా నాయన దృష్టి వాటిపైన పడింది. ఆయనకు తోడు మా అమ్మకూడా. మరోవైపు మా అన్నా వదినలు నా బంగారాన్ని ఎలాగైనా లాక్కోవలని నన్ను వేధించారు. బాధించారు. ఈ బంగారాన్ని కూడా అమ్మేసి తాగి తందనాలు ఆడాలని వాళ్ళ ఉద్దేశం. తాగిన మత్తులో అయినవాళ్ళే నా వంటిపైన బంగారం కోసం ప్రాణం తియ్యడానికి కూడా వెనకాడలేదు. ఆ సమయంలో నేను తప్పించుకుని పారిపోయి అనంతపురం చేరుకున్నాను. నాకు తెలిసినవాళ్ళు ఎవరూ లేక గత్యంతరం లేని పరిస్థితుల్లో ఆ ఏజంటు దగ్గరికి వెళ్ళి పదిరోజులు తలదాచుకున్నాను. అతడే నన్ను ఈరోజు మద్రాసు తీసుకొచ్చి విమానం ఎక్కించాడు. ఇప్పుడు చిన్నవాళ్ళైన నా చెల్లెళ్ళు, తమ్ముళ్ళ భవిష్యత్తు మీదే నా దృష్టి వుంది. వాళ్ళని ఎలాగో హాస్టల్లో ఉంచాను. వాళ్ళని పెద్ద చదువులు చదివించి మంచి ఉద్యోగాల్లో ఉండగా చూడాలనేది నా కోరిక" తన కథను చెప్పి మళ్ళీ కళ్ళు తుడుచుకుంది ఆ లంబాడీ అమ్మాయి.

ఆ అమ్మాయి పడిన కష్టాలకు మా కళ్ళు కూడా చెమర్చాయి. ఆ అమ్మాయికున్న ఆశయానికి నేను భుజం తట్టి తనని అభినందించాను.

"ఇంతకీ నీపేరేమిటమ్మాయ్?" అడిగాను నేను.

"నా పేరు కీర్తన"

"చాలా బాగుంది నీ పేరు. నీ ఫోను నంబరు నాకివ్వు. అపుడపుడూ ఫోనులో మాట్లాడుకుందాం. నీకేమైనా అవసరం అయితే నాకు చెప్పు. సాధ్యమైనంతవరకూ నీకు సహాయపడటానికి ప్రయత్నిస్తాను" అన్నాను నేను.

"చాలా థ్యాంక్సండీ" అంది కీర్తన.

నా ఇరవై ఏళ్ళ ఎడారి ప్రయాణంలో ఇలా అడుగడుగునా కనపడే కన్నీటి కథలు ఎన్నో. ముగింపులేని వేదనాభరితమైన ఎడారి జీవితాలు ఎన్నో.

వీటన్నిటికీ కారణం ఏమిటి? పేదరికమా? డబ్బుపైన ఆశా? మనుషుల్లోని స్వార్థమా? వీటికి అంతం ఎప్పుడు? ఎలా? మరలా ఎడతెగని ఆలోచనలు కమ్ముకున్నాయి నన్ను.

(మరోకథ వచ్చేనెలలో)

Post your comments